

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentaria Ac Disputationes In Primam Partem Divi
Thomæ**

Suárez, Francisco

Moguntiaë, 1620 [erschienen] 1621

Cap. V. An Deus sit omnino incomprehensibilis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84432)

Cap. I V. De aternitate propria Dei.

omnem possibilem veritatem, & quia admitteret in habente illam, ignorantiam alicuius veritatis, scilicet futurae. Ac subinde, quando postea representaret rem presentem, merito censeretur id facere cum sui mutatione, & variatione, quia mutatio in obiecto tunc non sufficeret, sine noua representatione ex parte illius, vel noua attentione ex parte scientis. Quia iam supponitur illa scientia prout ab aeterno existit esse insufficientis ad representandam omnem veritatem, quae est in obiecto, ergo qua ratione non representat futuram, non representabit presentem: sine sui mutatione. Quae ratio procedit in omni actu finito, & imperfecto, qualis ille esset. Oportet ergo fateri, scientiam illam representare Deo rem futuram independentem ab actuali existentia eius. Ex quo optime inferitur, semper, ac perpetuo eodem modo representare, nec posse in hoc habere varietatem, nisi ex parte sua illam habeat, quia ex parte obiecti illam habere non potest, cum ab eius actuali existentia non pendeat.

tota simul, sed successiue durat, vt est tempus. Vt de facto aternitas Dei coexistit motui caeli. Ratio vero est, quia non omnes res durant per ipsam formalem aternitatem, sed tantum res illa, quae vere aeterna est: & ideo illi soli repugnat successio aliqua in suo esse, vel in his, quae sibi intrinseca sunt, ab aliis autem rebus non excludit successionem. Coexistentia autem cum illis necessario sequitur ex vi ipsius aternitatis, supposita existentia aliarum rerum. Vnde vltimus fit, vt in hac coexistentia possit esse successio, & varietas, quia nunc Deus coexistit vni rei, & postea definit illi coexistere, & incipit coexistere alteri, prout res ipsae succedunt. Quia haec successio non est in Deo, sed in aliis rebus, & denominatio inde resultans in Deum, extrinseca est. Sicut in existentia Dei in rebus contingit: quia nunc Deus est in rebus actu existentibus, & definit esse in illis, si corrumpantur, & incipit esse in aliis de nouo genitis, quia haec omnia solum ponunt in Deo extrinsecam denominationem, vt capite secundo declaratum est. Tandem secundum hanc denominationem interdum tribuitur Deo praeteritum, & futurum per coexistentiam ad nostrum tempus, non secundum se, vt per se satis patet.

Vltimo ex dictis constat, aternitatem esse ita propriam Dei, vt non possit communicari creaturae, quod intelligitur de propria aternitate simpliciter. Quomodo dixit Augustinus: vel Fulgentius de Fide ad Petrum capite sexto. Firmissime tene, & potest nullatenus dubites solum Deum verum, aeternum & incommunicabilem esse. Quo significauit Dauid Psalm. 101. dicens, Tu in principio Domine terram fundasti, & opera manuum tuarum sunt caeli, ipsi peribunt, tu autem permanes, & infra, Tu autem idem ipse es, & anni tui non deficient. Quae verba optime declarant permanentiam aternitatis. Vnde Paulus ad Hebraeos 1. Hinc probat diuinitatem Verbi diuini, quia est hoc modo aeternum, quod nec Angeli, nec creatura vlla habere potest. Ratio vero est clara, quia permanentia in esse ab intrinseca necessaria est ita propria Dei, vt nulli creaturae communicari possit. Vnde nulla est possibilis creatura, qua duplicem successionem in se non admittat: vna est in ipso esse substantiali, quatenus potest succedere post non esse, & postquam est, potest ei succedere non esse, saltem de potentia Dei. Alia est, quia vel in accidentibus, vel in actibus, vel in praesentia locali, potest habere durationem successiuam, quia in illis admittit successionem, quia admittit mutationem, vt supra ostensum est. Iam vero occurrebat occasio dicendi de his durationibus creaturarum, vt magis nota esset differentia inter aternitatem per essentiam, & omnes illas, & vt intelligeretur, an saltem aliqua duratio creata possit dici aternitas per specialem participationem, sed haec fusa tractata sunt dicta disputat. 50. Metaphys. & ideo de diuina aternitate ista sufficiant.

CAPVT V.

An Deus sit omnino incomprehensibilis.

A Ttributa, quae hactenus explicuimus remouent à Deo imperfectiones conuenientes creaturis absolute, & secundum se spectatis, sine ordine capite explicata ad cognitionem, vel locutionem hominum, vel Angelorum. Tria vero quae explicanda supersunt in hoc libro remouent imperfectiones, quae intelliguntur in creaturis per quandam habitudinem obiectiuam, seu per denominationem à virtute cognoscendi vel loquendi creata. Dicitur enim res comprehensibilis, vel visibilis, quatenus cognosci

6. De voluntate aliter dicendum est, illam non supponere proprie rem esse futuram, sed potius Dei voluntatem, cum libera determinatione supponi, vt res sit futura. Tamen hinc etiam colligitur, quidquid futurum est in tempore ex libera Dei determinatione esse futurum, ac proinde sicut futuritio illa aeterna est, ita voluntatem Dei liberam esse aeternam, nec posse aliter esse si habenda est, quia res creata non potest ex alio principio esse futura. Dices, si fingamus Deum posse in tempore incipere aliquid velle quod ab aeterno non voluit, consequenter dicitur, hanc propositionem de futuro, Deus hoc vult, esse ab aeterno veram, & ratione etiam esse ab aeterno talem rem creatam esse futuram, quia Deus voluitur esse illam. Sed contra, nam hinc sequitur, in Deo ipso secundum se esse futurum, & praesens priusquam in creatura, quae est varietas aternitati repugnans. Quia si in Deo est futurum aliquid, & non per denominationem à creatura, intelligi non potest, quin sit per variationem aliquam in ipso Deo. Item si veritas illa Deus est habiturus in tempore talem determinationem voluntatis suae, aeterna est, ergo scitur ab ipso Deo aeterno, ergo etiam ipsa determinatio si habenda est, habetur ab aeterno, quia ex parte creaturae nihil expectari potest, vt habeatur, ex parte autem Dei etiam id intelligi non potest, nisi intelligatur quasi suspendere ab aeterno illam suam determinationem liberam, vt ponat illam in tempore quod per se est indignum Deo, & intelligi non potest sine variatione intrinseca in ipso Deo. cum inde nulla resulter varietas in obiecto creato, nec in veritate eius, vt cognoscibili.

7. Atque hinc etiam intelligitur, quomodo verum sit, in aternitate omnia esse simul, & in ea esse non esse praeteritum, neque futurum, vt est frequens in Patribus, Dionysius capite. 5. & 10. de diuin. nom. Augustinus libro 12. de Ciuitate capite 15. & Concion. 2. in Psalm. 101. circa id, In generatione, & generatione annuui, & 5. de Trinitate capite primo & secundo, Gregorius 16. Moralium capit. 21. Boet libro 5. de consolation. Prof. 6. Vbi in definitione aternitatis ponit, quod sit tota simul, docentque omnes Theologi in 1. distinctione nona & decima nona, & Diuus Thomas 1. parte quaestione decima. Sensus autem est, durationem illam, quae est vera aternitas, in se, & in sua formali ratione, & entitate talem esse, vt nec incipere, nec desinere, nec augeri, nec minui possit. Et hoc est esse totam simul. Et hinc etiam est, vt ab illa secundum se nihil possit denominari praeteritum, vel futurum, imo etiam, vt tales denominationes non cadant in rem ipsam aeternam, vel aliquem modum, aut actum eius, ex vi suae durationis, & aternitatis, quae omnia clara sunt. Cum his vero stat imprimis, vt aternitas possit coexistere durationi quae non est Suarez: De Deo trinuno.

3. J. A. R. E.
D. V. J.

gnosci potest ab alio tali, vel tali modo, qui in re ipsa sic cognoscibili aliquam imperfectionem supponit, & ideo ad explicanda hæc attributa, necesse est, simul exponere, quomodo Deus possit comprehendere, vel videri, & quanam sit imperfectio, quæ supponitur in re, quæ dicitur comprehensibilis, vel visibilis, quæ excludere à Deo necesse sit. Primo ergo agimus de comprehensione, quia plus requirit, quam visio, vel cognitio, magisque repugnat Deo. Supponimus autem vulgarem distinctionem de comprehensione. Dupliciter enim sumitur: primo vt solum dicit terminum via, seu insecutionis, prout Beati dicuntur comprehensores iuxta illud 1. Corinthiorum nono, Sic currite, vt comprehendatis, ad Philippenses tertio, Sequor si quo modo comprehendam. Et hoc modo sumptur comprehensio in Nazianzen. oratione trigesima quarta, & Augustinus sermone trigesima octaua, de Verbis Domini, cum dixerunt, Deum non posse in via comprehendere, sed in Patria. Vnde constat, non dici Deum incomprehensibilem comparatione huius comprehensionis. Secundo ergo sumitur vt significat adæquatam rei cognitionem, quæ, scilicet, res cognoscitur, quantum cognoscibilis est, sicut Augustinus dixit 12. de Ciuitate capite decimo octauo, & libro octuaginta trium quæstion. quæst. 14. dicit illud comprehendere, quod videtur cognitione finitur. Et huic comprehensioni opponitur incomprehensibilitas, de qua nunc tractamus.

Duplex comprehensio.

1. Corinthio 9 Philipp 3.

2.

Ab intellectu creato. Deum esse incomprehensibilem est de fide.

De qua in primis supponendum est, Deum esse incomprehensibilem ab intellectu creato. Hanc assertionem sic absolute propolitam censeo absolute de fide. Quia sub his terminis traditur in Concilio Lateranensi in capite. *Formiter*. De veritate ergo ipsa dubitandum non est, quin sit de fide, licet in modo explicandi varietas possit intercedere, vt dicemus. Cuius autem dicitur Deus incomprehensibilis, non sit comparatio ad cognitionem, quam Deus de se ipso habet nam certum est, Deum hoc modo se ipsum comprehendere, vt per se notum est, & ex discursu fiet manifestum. Et ratio est, quia cum dicitur Deus incomprehensibilis, illa negatio solum excludit comprehensionem illam, quæ possit in Deo arguere imperfectionem, at quod Deus se ipsum comprehendat, non est imperfectio in ipso, imo esset magna imperfectio, se non comprehendere. Aliter etiam potest hoc ostendi, seu declarari quia comprehensio proprie non est eiusdem ad se ipsum, vbi cognoscens est suam cognitionem per essentiam, solum ergo per comparationem nostri intellectus imperfecte concipientis Deum, dicitur Deus comprehendere se, meliusque diceretur esse suum perfectum intelligere per essentiam. Vnde D. Thomas 1. p. quæstione decima quarta, articulo tertio, ad primum, recte docet, cum Deus dicitur comprehendere à se, negatiue potius, quam positiue explicandum esse, quia ita se cognoscit, vt nihil ipsum lateat de ipso: per quam negationem Augustinus definiuit comprehensionem epistola duodecima, canonico. Quando ergo Deus dicitur incomprehensibilis, negatio illa intelligitur in ordine ad comprehensionem, quæ possit cum illo habere realem comparationem, & habitudinem, atque adeo distinctionem in re ipsa. Sic ergo dicitur Deus incomprehensibilis ab alio, qui Deus non sit, & hoc significat Scriptura, quoties de incomprehensibilitate Dei loquitur, vt latius expendi 1. tom. 3. part. disp. 26. sect. 1. vbi quæstionem hanc ex professo tractauimus, quam ob rem hoc loco non repetam ea, quæ ibi ex Patribus adduxi.

3.

Solum aduerto, veritatem hanc in eo sensu dici esse de fide, in quo per eam affirmatur, Deum in rigorosa significatione illius vocis esse incomprehensibilem, vel aliter, esse aliquam propriam vocis illius significationem, in qua hoc verè, & singulariter Deo tribuitur. An vero in aliquo alio sensu huic non contratio possit dici Deus comprehensibilis,

non arbitror esse definitum de fide, quia nulla est de tali controuersia definitio Ecclesiæ, nec ex Scriptura, vel Patribus possumus id satis colligere. Igitur dicimus esse de fide, Deum esse incomprehensibilem aliquo modo peculiari, qui Dei infinitatem in ordine ad cognitionem creaturæ declarat: quis autem ille modus sit, postea videbimus. Quod vero in eo sensu de fide sit, Deum esse incomprehensibilem mihi persuasum habeo. Primo ex modo loquendi Scripturæ, & Patrum de altitudine, impenetrabilitate, & infinitate Dei, cui eodem modo coniungunt incomprehensibilitatem, vt in allegatis dicto loco videre licet, & præterea in Theophilo Antioch. lib. 1. ad Autholycum dicente. *Nec magnitudo eius comprehenditur, nec altitudo mente valet capi. Fortitudine nemini est conferendus, eiusque sapientia plane censeatur incomprehensibilis.* Tertullianus in Apologetic. capite decimo septimo. *Inuisibilis est, ait, licet videatur, incomprehensibilis, etiam si per gratiam representetur.* Quæ verba notanda sunt. Minutius Felix in Octauio ipse incomprehensibilem ait, esse Deum quia infinitus est, & immensus, & subdit, *sibi solus tantus, quantum est, notus est.* Quomodo dixit Augustinus 4. Genes. ad Lit. capite 6. *Neque Angelus ipsis notam esse diuinam substantiam, sicut ipsa est sibi.* Denique, alij passim Deum simpliciter incomprehensibilem vocant, hanc ponentes inter singulares excellentias eius.

Difficultas vero est in explicando verò, & certo modo, quo Deus prædicatur incomprehensibilis. In quo sita sit difficultas. Quidam dicunt, Deum esse incomprehensibilem quia ab hominibus in hac vita cognosci non potest, sicut est. Et hoc sensu conantur exponere omnes Patres de incomprehensibilitate Dei loquentes, imo & Concil. Lateranens. Quia Patres sepe semper loquuntur contra Anomæos, qui actabant, se comprehendere posse Deum in hac vita. Sed in primis licet verum sit, illos hæreticos in eo errasse, quod asseruerint in hac vita videri Deum, sed tamen non in hoc solum, sed etiam, quia dixerunt, ita cognosci, vt nihil de ipso ignoretur. Imo aiebant, se tam perfecte cognoscere Deum, sicut ipse se ipsum cognoscit, & in hoc principaliter arguuntur, & reprehenduntur à sanctis, vt videre licet in Theodor. libro quarto, hæret. fabul. in Eunom. & Actio, & Basilii libro primo contra Eunomium & epistola 168. & Chrysostomus in homilijs de incomprehensibili Dei natura. Deinde Concil. Lateranens. cum Deum dixit esse incomprehensibilem, non agebat contra Anomæos, sed absolute veram de Deo fidem, & professionem docebat. Eeodem modo loquuntur multi ex alijs Patribus. Et interdum addunt, etiam Angelis esse incomprehensibilem. Denique esse incomprehensibilem illo tantum modo, nihil, aut parum excellentiam Dei commendat: Nam Angelus sunt illo modo à nobis incomprehensibiles, & animæ nostræ, & multæ res aliæ. At Patres aliquid singulare Deo attribui volunt per illud attributum in Dei excellentia fundatum.

Addunt ergo alij, Deum dici incomprehensibilem, quia per vires propriæ naturæ à nulla creatura cognosci potest, sicut est, seu clare videri, non vero quia per supernaturales vires non possit comprehendere. Quia Patres cum Deum vocant incomprehensibilem, semper loquuntur in ordine ad viatores, vel adimumm in ordine ad naturales intellectus secundum se, non vero tractant de Beatis. Hæc vero declaratio, & limitatio, duobus modis potest intelligi. Primo de potentia, seu lege ordinaria: ita vt dici sine errore possit, Beatos de facto comprehendere Deum: Secundo de potentia absoluta. Priorem sensum censeo omnino falsum, & erroneum. Primo, quia vt infra videbimus, longe aliter dicitur Deus incomprehensibilis, quam inuisibilis, est enim inuisibilis naturali modo, licet videri possit per gratiam: incomprehensibilis a. strictiori modo, nimirum,

4. In quo sita sit difficultas.

1. Opinio.

5. Opinio.

Quæ ad priorè sensum est falsa.

himitum, quia lege ordinaria non potest comprehendere etiam per illam gratiam. Et ita plane loquitur Chrysoſtom. ſupra, & alij, quos capite ſeq. referam. Secundo, quia Concil. Baſil. ſeſſ. 22. contra quendam Auguſtinum de Roma docet, etiam Chriſti animam non comprehendere Deum: cum tamen certum ſit illam ſanctiſſimam animam perfectiſſimam habere de Deo cognitionem, quæ ſecundum potentiam Dei ordinariam haberi poteſt. Et quamvis Concil. illud non faciat certam fidem, oſtendit tamen multum, communem Eccleſiæ ſenſum. Tertio eſt ſimile argumentum, quod Patres pro comperto habent; Angelos etiam videntes Deum non comprehendere Deum, at ſi comprehenſibilis eſſet Deus per gratiam ſecundum potentiam ordinariam; non eſſet fundamentum ad id negandum de Angelis Beatis, nedum ad id docendum tanquam certum. Idemque argumentum ſumitur ex communi conſenſu Scholaſticorum, qui vt certum ſupponunt, Beatos de facto non comprehendere Deum, in quo omnes ſine controverſia conveniunt, quod eſt hgnum certiſſimi dogmatis, ita D. Thom. 1. part. quæſt. 1. 2. artic. 7. & 3. p. quæſt. 10. art. 6. Alenſ. 1. parte quæſt. 7. in 1. Damaf. Richa. Dur. Gab. Alma. & Palud. in 3. d. 14. Ocham. in 4. qu. 15. Scot. d. 49. quæſtione 1. Vbi dixit Sco. in 4. diſt. 49. quæſt. 3. artic. 1. eſſe de fide, Deum non comprehendere à Beatis, & eodem modo loquuntur multi alij, præfertim ex recentioribus, licet in modo explicandi, & ratione reddenda differant, quod non refert. At certe ſi à Beatis non comprehenditur Deus, de lege ordinaria nequit comprehendere.

6. Alio ergo modo intelligi poteſt illa limitatio in ordine ad abſolutam potentiam, ita vt dicatur incomprehensibilis Deus, quia ſecundum legem, & potentiam ordinariam comprehendere non poteſt, licet per potentiam abſolutam non repugnet ipſummet Deum facere, vt ab aliquo intellectu creato comprehendatur. Et in hoc ſenſu res non videtur adeo certa. Ego vero exiſtimo dogma fidei eſſe aliquem modum incomprehensibilitatis conuenire Deo in ordine ad omnem intellectum creatum, quantumcunque eleuatum per gratiam ad cognoscendum Deum, & in ordine ad omnem actum intelligendi creatum quantumcunque perfectum. Non aſſero hanc meam cenſuram eſſe de fide, de hoc enim alijs iudicium relinquo, ſed explico modum, quo intelligo dogma fidei. Putoque ſenſum eſſe fatiſ certum. Primo, quia ita videntur ſenſiſſe omnes Scholaſtici, niſi enim intellexiſſent, hoc modo Deum eſſe incomprehensibilem, non tanta conſenſione, & diligentia ſtudiſſent defendere, & explicare Deum non comprehendere à Beatis. Si enim hoc creaturæ non repugnat, vnde conſtat Beatis non eſſe conſeſſum? Maximeque vrget hoc argumentum in Chriſti anima, cui Deus dona gratiæ, ac gloriæ cumulatiffime conſeſſit.

7. Secundo ſumi poteſt non leue argumentum ex eo, quod Patres oſtendunt, diuinitatem Spiritus ſancti: quia comprehendit diuinitatem naturam. Quod argumentum non eſſet efficax, ſi comprehendere poſſet Deus à perſona alienæ naturæ. Ita argumentatur Athanaſius in diſputatione. cum Ario in Concilio Niceno, in fine. Et ex vi eiusdem argumenti colligunt Patres, Spiritum ſanctum eſſe Deum ex illo 1. Corinthiorum 2. Spiritus omnia ſcrutatur etiam profunda Dei. Et ex illo. Quia ſunt Dei, nemo nouit niſi Spiritus Dei, qui in ipſo eſt. Illud enim ſcrutari, & noſcere eſt comprehendere, vt notaui Baſil. libro 5. contra Eunom. Et Idacius Clarius libro contra Varimandum Arian. & Diuus Thom. in Paulum: adiungitque illud ſapientiæ ſeptimo, vbi de Spiritu ſancto dicitur Omnia proſpicit. Qui enim Deum comprehendit, omnia proſpicit. Reſpondebit forſan aliquis, Spiritum ſanctum virtute ſibi connaturali

comprehendere Deum, & inde recte colligi diuinitatem eius, & hoc non eſſe communicabile creaturæ, inde tamen non ſequi, non eſſe communicabile per gratiam. Sed hoc eneruat argumentum Patrum. Tum quia Paulus non dicit Spiritum ſeruari virtute naturali, vel gratis donata ei, ſed ſimpliciter loquitur. Vnde poſſint hæretici reſpondere, Spiritum ſanctum habere illam ſpecielem gratiam, quia eſt excellentiſſima creatura, ſicut in multis alijs de Verbo dicebant. Ergo vt argumentum ſit efficax, oportet, vt ex ipſa ratione comprehensionis ſimpliciter ſpectata ſumatur, ſicut Paulus loquitur, & Patres argumentantur. Tum etiam quia illo modo, & cum illo addito, etiam ex ſimplici viſione Dei poteſt colligi aliquem eſſe Deum, ſi virtute naturali Deum videat, at ſancti non ita loquuntur, ſed ſpecielem vim faciunt in comprehensione.

Tertio eſt hoc valde conſentaneum rationi, quia nullus intellectus creatus, quantumuis eleuetur ſupernaturaliter ad intelligendum, accipere poteſt virtutem intelligendi, niſi finitam ſimpliciter, nec videre, aut intelligere poteſt, niſi per intellectionem creatam, vt infra dicemus, quæ ſubinde erit etiam perfectionis, & repræſentationis ſimpliciter finita, ergo impoſſibile eſt, vt comprehendat rem intelligibilem ſimpliciter infinitam, vt eſt Deus. Patet conſequentia, quia comprehenſio requirit adæquationem quandam inter capacitatem intelligentis, intellectionem, & intelligibile, quam adæquationem impoſſibile eſt interuenire inter finitum, & infinitum. At enim Auguſt. dicto libro 12. de Ciuitat. capit. 18. Quod comprehenditur, finiri à comprehendente: impoſſibile autem eſt infinitum totaliter finiri à finito. Habet nihilominus hæc ratio, ipſamet aſſertione in hoc ſenſu intellecta, non parum difficultatis, tota vero oritur ex viſione Dei clara, cur non ſit comprehenſio Dei, vel ſaltem cur eſſe non poſſit. Et ideo poſt explicatam viſionem illam, & obiectum eius, difficultas hæc commodiſ tractabitur. Et inde etiam explicabitur, an, & quomodo ſit proprium Dei hoc attributum, ita vt eſſe incomprehensibilem ſoli conueniat Deo ratione ſuæ infinitatis, ſicut nunc ſupponimus.

CAPVT VI.

Sit ne Deus inuiſibilis, præfertim corporalibus oculis.

VERUM Deum inuiſibilem eſſe diuina Scriptura frequenter prædicat: ideoque tanquam fidei dogma hoc ſtatuum eſt, & verus ſenſus poſtea explicandus. Dicitur ergo Deus 1. ad Timot. 1. Rex fidei dogma immortalis, & inuiſibilis, & capite ſexto dicitur, Rex eſt regum, & Dominus Dominatium, qui lucem habitat inaccessibilem, quem nullus hominum vidit, ſed nec videre poteſt, & ad Roman. 1. etiam ea, quæ de Deo poſſunt naturaliter ex effectibus cognoſci, inuiſibilia dicuntur, & 1. Corint. 2. dicitur, Oculis non vidit, neque auribus audiuit, nec in cor hominis aſcendit, quæ præparauit Deus iniquis, qui diligunt illum. Ac denique Ioan. 1. & 14. dicitur, Deum nemo vidit vnquam. Hac ergo veritate ſuppoſita, vt exponamus verum, & certum ſenſum eius, præmittendum eſt, Videndi verbum non tantum corporali viſui, ſed etiam intellectui attribui, tam reſtitato modo loquendi, vt iam propria videatur eſſe vtraque ſignificatio, vt late tractat Aug. epitt. 112. in principio. Poteſt ergo dici Deus inuiſibilis vel in ordine ad ſenſum viſus, vel etiam in ordine ad intellectum, & de vtraque ſignificatione dicendum. Hic breuiter expediemus priorem, quæ faciliſ eſt, & poſtea de altera dicemus.

Inſideles ergo idolorum cultores Deum viſibilem eſſe oculis corporeis crediderunt, vt Athanaſ. refert.

8. Ratio. Auguſt.

STANT
in
DOM
D
conu
f

D.V.

6. Vnde

1. Ratio.

7. Secunda.

Athanaſ.

1. Cor.

Auguſt.

2. Athanaſ.